

Tiền Giang

Thư Cali

Anh nhớ!

Vậy là chúng ta chia tay đã tròn năm tháng. Chút niềm vui anh sẽ chia giờ cũng đã tàn úa nơi quê người. Trò chơi “Di hoa tiếp mộc” mà anh bày ra không đủ xóa đi niềm đau của mười mấy năm trời. Dù hóa thân là nhân vật nào, cuối cùng em cũng trở lại thân phận người đàn bà thiếu may mắn. Ngày đó, lần đầu gặp anh, dù sóng tình xao động, cả hai ta đều trong tư thế của kẻ bị mắc kẹt chẳng khác những chiếc xe trong tình huống tắc đường. Tiến hay lui, chọn lựa nào cũng đều nan giải. Anh và em cùng gần nhau trong gang tấc nhưng lại ngàn trùng xa cách. Bao nhiêu thứ ràng buộc đã không cho mình nói được một tiếng yêu!

Cuộc đời đưa đẩy, em vượt đại dương đến sinh sống nơi xứ người. Kinh thành hoa lệ bước đầu có mang đến cho em được chút niềm vui. New York với những đại lộ thênh thang và trung tâm tài chính hàng đầu thế giới làm em bị choáng ngợp. Thế nhưng, với thân

phận của một kẻ di cư, đó là những cái chỉ có thể lấy mắt nhìn mà không bao giờ với tới. Nhà thuê cửa mượn, xe mua trả góp, công việc bấp bênh lúc có lúc không, khiến lắm người cảm thấy thất vọng với miền đất hứa. Những nhu cầu cho bản thân là hết sức thật nên con người dần quen với tư duy vật chất. Như một quy luật, đã nặng bên này ắt phải nhẹ bên kia. Hạnh phúc mà em mang theo từ quê nhà ngày càng mai một. Nỗi trống vắng trong hồn thì cứ lớn dần lên. Em như một con chim nhốt trong lồng. Không những người ta quên ngắm nhan sắc mà cũng chẳng thèm nghe cả tiếng hót. Dưới chân tượng Nữ Thần Tự Do, em cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết!

Hai năm trước, tình cờ gặp lại anh. Chẳng có gì thay đổi. Vẫn một chút ngông, một chút lảng mạn tuy giờ có vẻ nhuốm buồn. Khoảng cách chúng ta vẫn còn nguyên đó. Anh than cuộc đời tẻ nhạt, chẳng có nguồn cảm hứng nào chấp cánh cho thơ. Thời gian cứ trôi đi mà ngòi bút thì mất dần sinh lực. Cuộc chơi của những kẻ đóng thế vai bắt đầu được nghĩ đến. Em bằng lòng ngồi làm người mẫu để cho anh cầm bút vẽ điều mà anh bảo là có thể gửi lại cho đời. Tám chân dung đầu đã làm em ngáy ngất. Thế nhưng, em luôn tự nhủ lòng đây chỉ là một cuộc chơi.

New York mùa Đông buồn và chán. Bão tuyết bay trắng trời che lấp hết cảnh vật. Ngoài trời bão, trong lòng cũng bão! Người ta đang đay nghiến quá khứ và ngò vực cả tương lai. Ngoài trời lạnh, trong lòng cũng lạnh. Đã làm thân cá chấu chim lồng cũng chẳng được yên. Con người sống với nhau chủ yếu dựa vào niềm tin. Tình yêu không có niềm tin là thứ tình giả dối và đang giãy chết. Khi cảnh

hoa không được cắm vào bình, nó thường bị vứt bỏ. Em đã từng thấy hàng ngàn ngôi mộ mai táng tình yêu của người Việt mọc đầy trên xứ người. Không đổ lỗi cho vật chất, nhưng ngoài nó ra thì còn biết quy trách nhiệm cho ai?

Việc gì đến rồi cũng đến. Sự chia tay là điều tất yếu phải xảy ra. Sống trên đất nước tự do thì con người cũng phải có chút xíu tự do. Khi con dao đoạn tình đã buông thì dù có là ngọc khiết bằng thanh liệu có ích gì? Xa N.Y, không biết lòng nên vui hay buồn. Dù sao nơi đó cũng giữ một phần đời của em trong những ngày xa xứ.

Nỗi buồn để lại phía sau, em từ bỏ bờ Đông, băng qua nước Mỹ để sang phía Tây đầy nắng và gió. Địa lý cũng như tình cảm, tuy không phải đối lập nhưng người ta thường hay tìm sự trái ngược để bày tỏ quyết tâm thoát ly của mình. Đã không thương thì ắc ghét. Đã không vui thì phải buồn. Thế nên, khi phía Đông không còn lưu luyến, em tìm về Cali như một sự hiển nhiên. Anh biết không, nơi ở mới tạo cho em cảm giác được về lại quê nhà thân thương. Chỗ nào cũng gặp người xứ mình. Chẳng thứ gì nơi quê nhà có mà ở đây lại thiếu. Nhưng điều làm em quý nhất là trên đầu lúc nào cũng có một khoảng trời xanh bao la. Tha hồ cho em ca hát và la hét. Chẳng cơn ác mộng nào có thể làm em giật mình lúc nửa đêm. Em mặc sức nghĩ và viết. Chẳng còn đôi mắt nào nhìn chằm chằm vào Mailbox kèm theo những lời cật vấn. Xin trả lại anh tất cả những vai đóng thế mà em đã nhận. Anh cứ viết về em một cách trung thực nhất mà không cần phải e ngại. Em giờ là một cánh chim tự do có thể bay đến nơi nào em muốn. Cánh hoa xưa dù đã tàn úa, em nhủ lòng cố giữ lại chút

hương nồng cho anh!

Ngày qua thật chậm. Theo đường Bolsa quen thuộc, em vượt các giao lộ Magnolia, Newland, Beach Bouleva, băng qua San Diego Freeway. Lại vượt giao lộ Edwards và Springdale, rẽ trái theo đại lộ Bolsa Chica và rồi vào đường Warner nhiều cây xanh và biệt thự đẹp. Cuối đường, Pacific Coast Highway hiện ra thênh thang và rộng rãi. Đi thêm một đoạn, bãi biển Mặt Trời Lặn (Sunset) như viên kim cương phoi mình dưới nắng chiều. Nước biển xanh và trong vắt. Những con sóng cứ tiếp nối nhau vỗ vào bờ không biết mệt mỏi khiến em chợt nhớ hai câu thơ của anh:

*Anh đã bảo tình như con sóng biển
Vỗ vào bờ mỗi lúc một nhiều thêm!*

Trong ánh nắng chiều, nhìn biển xa, lòng dào dạt nhớ anh! Giờ thì em là con sáo không còn ở trong lồng. Em sẽ gọi và anh cứ mail. Tuy cách xa vạn dặm nhưng khoa học kỹ thuật sẽ làm chúng ta gần trong gang tấc. Bolsa đã cho em tất cả. Chẳng còn bức tường nào ngăn cách để một ngày em sẽ thuộc về anh. Hãy viết giống như yêu! Bolsa sẽ nhận hết những gì Phố Núi gửi tặng nhưng nên dành cho em một biệt lệ. Em phải là chủ nhân duy nhất của những bài thơ viết về người yêu trên đất Mỹ của anh. Em đã từng có cảm giác về một bóng hồng nào đó cũng đang hướng về anh. Không phải em ghen nhưng trực giác của phụ nữ thường có mấy phần chuẩn xác. Hãy đóng dấu Thu Huyền vào những bài thơ tình đó anh nhé! Chút mật ngọt này sẽ làm em quên hết những cay đắng và gian

*khổ tưởng chừng quá sức chịu đựng của một phụ nữ. Hãy chiều em
anh nhé!*

Thu Huyền

*Ghi chú: Theo yêu cầu của em, anh đăng nguyên bức thư không sửa
một chỗ nào!*

Tiền Giang

Nguồn: Tác giả / VNthưquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 29 tháng 6 năm 2010